తులసిమొక్క

ముంగిట్లో ముగ్గును చూస్తోంది. చుక్కలో పడే నీరెండను.... కన్నీటి చుక్కలతో తుడుస్తోంది. ఆలోచించకూడదనుకుంటోంది. తల పక్కకు వాల్చింది.... కొమ్మకు ఊగుతూన్న రోజాపూవు... పసుపుగా, బంగారం రంగు దిగినట్టుగా, పసుపు రాసుకున్న పచ్చి బాలింత పసిమిలా, తనకు కాని మనోహరుడి కోసం చూసే మానినీ మనస్వినిలా, లే జవ్వనంలో ఉన్న తపస్వినిలా....

ఛా! కళ్ళు తుడుచుకుంటూ వరండాలో నుంచి లోపలికి చూసింది. మనీప్లాంటు... గుబురుగా, అందంగా, కన్నతల్లిలా. పచ్చగా.... 'ఎందుకు ఏ ఖరీదు లేని నీతో ఇంత అందం?' మృదువుగా ఆ ఆకులు సవరిస్తూ వుండిపోయిందామె.

"మీ ఇంట్లో మనీప్లాంటు చాలా బాగా పెరుగుతుంది. అంటే, డబ్బులు ఎక్కువుంటాయనా?" మనసులో ఎవరో ఏనాడో అన్న స్పందన....

ఉలిక్కిపడింది .... మెల్లగా కనుకొలనులో నీటిని తుడుచుకుంది. తుడుచుకున్న కొద్దీ కంటిలో నీరు జవ్వన ఊరుతోంది. ఉన్నవాడికీ, లేనివాడికీ కూడా లేదు అనుకోకుండా ఉండే వెన్నెల, పిల్లగాలి - వీటిలాంటిదే ఈ కన్నీరు కూడా... ఆ ఒంటరితనంలో మౌనంగా మూగగా మూలగా మ్రోగుతున్న వీణ స్పందిస్తోందా అన్నట్లు ఏడుస్తోంది. ఆమె భార్గవి....

ప్రపంచం దృష్టిలో అదృష్టవంతురాలు, సంపాదనాపరురాలు. తల్లిదండ్రుల జీవన నావలో సుఖంగా ఒడ్డున చేర్చే తెరచాప. కష్టపడ్డ పోస్ట్‌గ్రాడ్యుయేట్.

కాని వాటన్నింటికన్న మించింది, ఆమెను అమె గౌరవించుకునే గొప్ప శక్తి ఆమె దగ్గర ఉంది.

అదే అందంగా బ్రతకడం ... ఉయ్యాల్లో కళ్ళు తెరిచిననాడు, పెద్ద కూతురుగా పుట్టిన పాపాయికి అందంగా తొట్టెలో కట్టిన రంగుపూసల తోరణాల సౌందర్యంతో ఆ పాప కళ్ళు మెరిశాయి.

చిన్నప్పటి నుంచీ ప్లాస్టిక్ బకెట్లలో బుల్లి మొక్కలు పెంచేది. ఖాళీ సీసాల్లో పక్కింటివాళ్ళ ఆక్వేరియంలో అడిగి రెండు చేపలు తెచ్చి, ఆ చేప పాపాయిలు నీలాల నీళ్ళ మీద మిలామిలా కదులుతూంటే చూస్తూ కూర్చునేది. అమ్మ దెబ్బలు, తండ్రి చాలీ చాలని వేతనంలో నుంచి వచ్చే విసుగు, చిన్నవాళ్ళయిన తమ్ముడూ, చెల్లెళ్ళ పోట్లాటలు - ఇవన్నీ ఆకాశంలో చందమామను, చుక్కల్ని చూస్తూ మర్చిపోయేది. సరిపోని జీతాల బాధల్లో సగం తిన్న రొట్టెలాంటి జీవితంలో ఎన్నో చేదు జ్ఞాపకాలు... కానీ, ఇవన్నీ ఆమెను మానసికంగా అంటలేదు.... కారణం - ఇంతకన్న గొప్ప

జీవితం వస్తుందనుకోలేదు... ఆశ పడలేదు. కానీ, ఉన్న జీవితాన్ని బాగు చేసుకోవాలనిపించింది. చదువుకుంది.... తన జీతం, తన జీవితం ఇంట్లోవాళ్ళకు ఖర్చు పెట్టింది...

"పెళ్ళెప్పుడు చేసుకుంటావమ్మా!" ఏ ముత్తైదువో అడిగితే, "చూద్దాం పిన్నిగారూ!" అనేసేది నవ్వుతూ పాతికేళ్ళకు.

"ఇంకెప్పుడే నీ కలల రాజకుమారుడిని చేపట్టేది....?" లక్షాధికారి కూతురు సృజన, ఫారన్ రిటర్న్డ్ బావతో పెళ్ళి కుదిరినప్పుడు అడిగింది.... అప్పటికి భార్గవికి ముప్పై ఏళ్ళు.

ఎర్ర పట్టుచీర.... నుదుట బాషికం.... విచిత్రంగా మెరిసే మామిడి పిందెల హారం... అందంగా పెట్టిన మెహందీ. ఆ పెళ్ళికూతురు అందం చూసి అచ్చెరులై పోయింది భార్గవి.

"ఏం మాట్లాడవే...."

"చూద్దాం. ఆ కళ్ళకు కొంచెం సుతారంగా కాటుక దిద్దనా కళ్ళు కొంచెం బావుంటాయి. అంటూ ఐలైనర్ బ్రష్ అందుకుంటూ అడిగింది." మాట ఆపింది.

"అయినా ఎప్పుడూ ఇలా బొమ్మలా ఎలా వుంటావే? ఏమిటో బాబూ, "పనీపాటా లేదు. పిల్లా జెల్లా లేరు. తీరి కూర్చుని సుతారంగా సుకుమారంగా వుండగలరు మీరంతా. నాబోటి వాళ్ళకైనా.... అయినా పెళ్ళిచేసుకోరాదా? నీ చెల్లెళ్ళ పెళ్ళి, తమ్ముడి పెళ్ళి చేసేశారట కదా?" బి. ఏ. లో క్లాస్‌మేట్ అరుణమ్మ ట్రైన్‌లో కనబడి అడిగింది ఒకప్పుడు. నవ్వేసింది. ఆ నవ్వులో దిగులు లేదు. ఈ మనుష్యులకు అర్థం కాని పరిస్థితుల మీద కొంచెం కోపం వచ్చింది. అయినా ఎవరి సమస్యలు వాళ్ళవి, ఎలా అర్థమౌతాయి మరొకరికి అనుకుంది.

"దానికి మేం పెళ్ళి చెయ్యలేమమ్మా! అంత మొండిది ప్రపంచంలో లేదు." తల్లి అందరికీ సర్ది చెపుతోంది తన భాషలో, తమ్ముడి పెళ్ళిలో.

పెళ్ళికొడుకు అక్కగారంటే వృద్ధురాలైన ఏ తెలుగు పండితురాల్లా వుంటుందేమో అనుకుంటున్న అందరికీ పోస్ట్‌గ్రాడ్యుయేషన్ ఇచ్చిన డిగ్నిటీతో హాయిగా లేఎండలాంటి భార్గవిని చూడగానే రకరకాల ఆలోచనలు వచ్చాయి.

"ఎన్నాళ్ళు వయస్సును దండగబెట్టుకుంటావు? దిక్కులేని పిల్లలతో సతమతమవుతున్నాడు మావాడు. కట్టుకోరాదటే కోడలుపిల్లా!" అంటూ వరస కలిపింది ఒక మధ్యవయస్సు అత్తయ్యగారు.

"ఒద్దండీ!" అంటూ పొడుగాటి జడ వెనక్కి వేసుకుంటూ మల్లెచెండు సవరించుకుంటూ వెళ్ళిపోయింది.

"ఏదో ఉంది కథ...." వయసు ఉడిగిపోతున్నా వసంతకుసుమాకరం సేవించి యవ్వనాన్ని నిలుపుకోవాలని తపనపడే మన్మథరావులు అనుకున్నారు.

ఆ తరువాత ఒక సాయంత్రం "అది నాలుగు వందలు పంపుతోంది కాబట్టి

దేహి అనకుండా బతుకుతున్నాం. లేకపోతే ఈ మొగ కుంకల మీద ఈ కోడళ్ళ మోచేతి నీళ్ళమీద ఆధారపడాల్సివచ్చేది..." అంటూ దేవుడి కుందులు చప్పుడు వచ్చేట్లు పడేస్తూ కోడలిమీద అక్కసు అంతా వెళ్ళపుచ్చుకుంటూ అంటున్న తల్లి మాటలకు విరక్తిగా నవ్వుకుంది భార్గవి....

ఏమనుకుంటోంది అమ్మ. ఇరవై వేల కట్నం, కోరిన లాంఛనాలు ఇచ్చి, ఈ ఇంట్లో అడుగుపెట్టిన మరదలులో పనిమనిషిని, వంట మనిషిని చూడాలన్న శాడిజం ఏమిటమ్మకు.....?

కానీ అమ్మ మాటల్లో చాలా విషయాలు అర్థమైనాయి. తనకు వచ్చే జీవితంలో నాన్నకుపంపగా నాలుగు వందలు సేవింగ్స్ బ్యాంకు ఎకౌంటు తీసేస్తే మిగతా మూడువందలకీ తను అధికారిణి... ఈ ఆర్థిక త్యాగాల కన్నిటికీ అడ్డుచెప్పని పెళ్ళికొడుకు దొరకాలంటే అది అయ్యే పనేంకాదు.

ఆమె రంభాకాదు....రాగరాగిణీ కాదు. కొంచెం అందం, మరికొంచెం సున్నితత్వం వున్న మామూలు ఆడపిల్ల... పరిస్థితులకు మారుమాట్లాడ్డం రాని మరో మధ్యతరగతి పిల్ల...

"నువ్వెవర్నైనా ప్రేమించావేమే...." ప్రాణస్నేహితురాలు రాధ సూటిగా చూస్తూ అడిగింది. అమె మౌనం మరోరకంగా అర్థమైంది రాధకు.

ప్రేమ....! నవ్వేసుకుంది భార్గవి. ప్రేమలో పడ్డానికి ప్రేమించడానికి చాలా సాహసం, ఏమీ తెలియని ముగ్ధత్వం, ప్రేమించే మనిషి మీద గట్టి నమ్మకం వుండాలి. వాటన్నిటికీ పరిస్థితులు అనుకూలించాలి. అవన్నీ తనకున్నా అటువంటి వ్యక్తి వున్నాడన్న నమ్మకం లేదు.

కానీ, ఆమె జీవితపు సహారాల్లో కొన్ని తొలకరి జల్లులున్నాయి. చెప్పడుకానీ....

పదిహేడేళ్ళ ముగ్ధత్వంలో, వయసొచ్చిన అందంలో భార్గవి చాలా బావుండేది. ముగ్గేసుకుంటున్నా, వెనుక పెరట్లో బట్టలు వుతుక్కుంటున్నా పక్కింటి బ్యాంకులోనుంచి తననే ఏవో రెండుకళ్ళు గమనిస్తున్నాయని అర్థమైంది ఆమెకు. వయసు అమె బుగ్గల్లో ముద్ద మందారాలు పూయించింది. జీవితంలో అన్నిరకాల భావాలకు నిర్వచనం ఒకటే. గుర్తింపు... ప్రతి సెంటిమెంటుకూ, ప్రతి త్యాగానికి ఆఖరి అర్థం తన ప్రత్యేకత నిలుపుకోవడం! అహం! సంతృప్తిపడడం..... తనకోసం ఎవరో చూస్తున్నారు! అది గొప్ప భావం.

"అమ్మా! పక్కింటి మేనేజరుగారు మీ ఇంట్లో తులసిమొక్క వుందంటే ఇమ్మన్నారమ్మా!...." వాకిట్లో కూర్చుని చెల్లెళ్ళకు చదువు చెబుతున్న భార్గవి ఉలిక్కిపడి చూసింది. బ్యాంకు ప్యూను.

అర్థం కానట్లు చూసింది. వెంటనే ఆ ముందు రోజు జరిగిన విషయం గుర్తుకు వచ్చింది.

"పెరడునిండా ఇంత తులసి మొలచిందేమే అడ్డదిడ్డంగా!" అమ్మ మొక్కలకు పాదులు పెడుతూ అరిచింది.

"తులసికోటలో కృష్ణతులసి, లక్ష్మీ తులసి కలిపి వేశానమ్మా! పోన్లే, మిగిలిన మొక్కలుండనీ..... తులసే కదా?" అంది భార్గవి.

అప్పుడు గోడపక్క నెక్కడో ఆయన వుండి వుంటాడు. ఒళ్ళు జలదరించింది ఆమెకు.

"బ్రహ్మచారికి తులసిమొక్కతో ఏంపనయ్యా? పూజ చేస్తాడా, పురస్కారం చేస్తాడా... అయినా తీసుకెళ్ళు. దోసెడు సారు పడింది." అమ్మ అంటోంది.

ఇవన్నీ వినబడీ వినబడకుండా వున్నాయి భార్గవికి. నరాల్లో ఏదో తెలియని మత్తు. ఊహలకు రెక్కలు కట్టి వినువీధుల్లో ఎగరేసుకొంటోంది.

"ఏమిటే ఆ కూచోడం.... ఆ పిల్ల లెప్పుడో లేచిపోయారు - పట్టించుకోవేం..." మోకాళ్ళ మీద తల పెట్టుకుని ఆలవోకగా ఆలోచిస్తున్న భార్గవిని చూస్తూ అరిచింది తల్లి.

ఆనాటినుంచీ, దొడ్లో పని చేసుకుంటున్నా, నూతిలో నీళ్ళు తోడుతున్నా, పక్కింటి కాంపౌండు దగ్గర అలికిడైనా, ఏవో రెండుకళ్ళు తననే చూస్తున్నాయనే భావం భార్గవిలో కొత్త అందాన్నిచ్చింది. మాటలో అందం, కళ్ళల్లో మెరుపు, నడకలో వయ్యారం వచ్చాయి. వాళ్ళింటి మందార గుబురు వెనకాల ఎవరిదో అలికిడయినప్పుడల్లా అతనేనని తలఎత్తేది కాదు భార్గవి.

"పక్కింట్లో కుర్రాడికి బ్యాంకులో పనిట... మనవాళ్ళేట... వెళ్ళి విచారించకూడదూ...." అంటూ తల్లిపోరు, తండ్రి కదలడం విన్న భార్గవి ఆ రోజు నిద్రపోలేదు. ఆ మర్నాడు జ్వరం, తలకాయ నొప్పి. మూడోరోజు, "ఆ పిల్లాడికి అభ్యంతరం లేదుట, తల్లి తండ్రిని కనుక్కోమన్నాడు..." అన్న తరవాత లేచింది లేడిలా, జలపాతంలా, కదిలే మబ్బులా ఇంద్ర ధనుస్సులా... అలా హాయిగా తిరిగింది. వేసుకున్న ప్రతి బట్టా, చేసుకున్న ప్రతి అలంకారం, పూస్తున్న ప్రతి పూవూ నాకోసమే నా అందంకోసమే అనుకుంది.

వారం తరవాత, "వాళ్ళు చాలా పెద్ద ఎత్తున వున్నారమ్మాయి, చూద్దాం..." అనగానే 'ఆ! తండ్రిని అతనే ఒప్పిస్తాడు' అనుకుంది... కానీ, సహం ఉత్సాహం చల్లబడింది.

మరొక వారం గడిచింది. మూగగా, బ్యాంకు కిటికీలవంకా, లోపల తిరుగుతున్న ఫాన్సువంకా, పైన అతను వుండే గదివంకా అర్థం కానట్లు ప్రశ్నార్థకంగా చూస్తూ గడిపేది.

"ఆ! అందని వాటి జోలికి పోవడమేమిటే, బంగారంలాంటి పిల్లాణ్ణి వదులుకుంటారా? మన ఎదిరింటి వాళ్ళు ఎప్పుడో కాపు వేశారు. పిల్ల బావుండదని సందేహించారట మొదట. లక్షరూపాయల కట్నం, బోలెడంత సామాను... ఇవన్నీ

మనమెక్కడ తేగలం?.... ఇప్పుడు ఒప్పుకున్నారట... " సహం అసూయగా, సహం నిస్పృహాయంగా తల్లి చెపుతోంది పక్కింటి మాణిక్యమ్మకు.

"అయ్యో! బంగారంలాంటి పిల్ల మనమ్మాయి. పోన్లే దేనికైనా ప్రాప్తం వుండాలి. ఒక గ్లాసు కాఫీ పొడుం ఇయ్యి. పోతా...." అంటూ లేచిందామె.

గదిలో గోడకానుకుని కూర్చుని వుంది భార్గవి. అన్నీ వినబడుతున్నాయి. ప్రతి మాట ఆమెలో గుచ్చుకుంటోంది. ఎదురుగా వున్న పెద్ద వెంకటేశ్వరస్వామి పటం వంక చూస్తూ కూర్చుంది. కళ్ళల్లో నీళ్ళు సుళ్ళు తిరిగాయి.

పెళ్ళివారొచ్చి చూసిపోయి, సంబంధం తప్పిపోయిందని తెలిసిన ప్రతి మధ్య తరగతి ఆడపిల్లా మర్నాటినుంచీ మళ్ళీ మామూలుగా వుండాలి. బాధపడుతున్నట్లు తెలియకూడదు. తప్పదు. "నన్నెవ్వర్లేదన్నారు" అని దుఃఖపడి ఎదుటివాళ్ళకు చాటుతామేమోనని భయం.

కానీ, ఎవరికీ చెప్పలేనిదీ, ఆమెలో రగిలిపోతున్నదీ ఒకటే ప్రశ్న... ఏ రకంగా ఎదురింటి సరోజ తనకన్నా గొప్పది... ఒక్క డబ్బేనా ముఖ్యం?

ఈ ఆలోచనకు చాలా కారణాలున్నాయి. వాళ్ళిద్దరూ ఎదురు బొదురిళ్ళలో పెరిగారు. పట్టుపరికిణీ కట్టుకుని, ఎలక తోక జడేసుకుని ధామ్మని జారి పడి ఏడుస్తూపోయే సరోజకు, పొందిగ్గా, నిదానంగా, బారెడు జడలో కనకాంబరం పూలతో, మెరిసే కళ్ళతో మెదిలే భార్గవికి ప్రతి క్షణం తెలియని పోటీ.... ప్రతీ విషయంలో భార్గవిదే పైచెయ్యి. "మీ పిల్ల మా ఇంట్లో పుడితేనా!" అనేది సరోజ తల్లి.

ఎదుగుతున్న ఇద్దరిలో ఏ కోశానా స్త్రీత్వం లేకుండా గడేకారిలా పెరిగింది సరోజ... ఓణీ నిలవదు, అలంకరణలో ఎక్కడా సౌలభ్యం లేదు. కానీ భార్గవిలో అందముంది. అమె రసపిపాస ఆమెలో తెలియని సౌకుమార్యాలు మొగ్గ తొడిగించేది.

అందుకే భార్గవిని చూస్తే ఎందుకో తెలియని కోపం సరోజకు. అది ప్రతి మాటలో వెల్లడించేది. ఆమె అసూయను బైటకు చెప్పకపోయినా చాలా గర్వపడేది భార్గవి.

కానీ ఈనాడు.... ఈనాడు తన సర్వస్వం ఆమెకున్న డబ్బుముందు ఎందుకూ పనికిరానిదైపోయినాయన్నమాట. చేదు నిజం, అపశ్రుతిలా స్పందించింది ఆమెలో, ఆనాటి కన్నీళ్ళు, ఆ బాధ ఈనాటికీ మర్చిపోలేదు.

"మీ తోట, దొడ్డి, ఇల్లు ఎంత అందంగా అట్టేపెడతారమ్మా! మా బాబుగారు ఎప్పుడూ మెచ్చుకుంటారు." మర్నాడు బ్యాంకు ప్యూను ఏదో మాటల్లో అమ్మకు చెపుతున్నాడు.

"ఆఁ! ఏదోలే నాయనా! ఇవన్నీ ఎవరిక్కావాలి? హోదాలు, కట్నాలు... ఆ ఎద్దు మొద్దు స్వరూపాన్ని చేసుకుంటున్నాడుగా. అనుభవించమను..." అని మూతి మూడు వంకర్లు తిప్పి లోపలికి వచ్చేసింది అమ్మ.

రంగ రంగ వైభవంగా ఆమె ఎదురుగానే. ఆకాశమంత పందిరి, భూదేవంత అరుగు వేసి ఇన్కంటాక్స్ ఆఫీసరుగారి అమ్మాయి పెళ్లైంది.

"మర్యాదగా ఉండదు" అంటూ అమ్మా నాన్నా వెళ్ళారు కానీ, గుమ్మం కదలలేదు భార్గవి.

"పెళ్ళికి రాలేదేం... మూణ్ణిద్దర్లకి వెళుతున్నాం, చెప్పిపోదామని వచ్చాను..." ఫెళ ఫెళలాడే పట్టుచీరతో లోపలికి వచ్చింది సరోజ. తల్లో చామంతిపూలు, చేతినిండా రకరకాల గాజులు, మెళ్ళో పేరు తెలియని నగలు... కానీ, పెళ్ళికళ.... 'బావుంది' అనిపించింది భార్గవికి.

"ఈ నెక్లెసేనా... మావారు తనే సెలక్ట్‌చేశారు - బావుందా!" అని ముందుకు వంగింది.

నీలిరాళ్ళ నక్షత్రాల నెక్లెస్. బావుంది. కానీ మెడలేని సరోజ మెడలో అడ్డంగా పడిపోయింది. అదే నాకైతే.... ఆలోచించలేకపోయింది భార్గవి.

అమ్మతో మాట్లాడి - "మా ఇంటికిరా! నేవచ్చిన తరువాత...." అని కేకేసిపోయింది.

ఆమె ప్రతి అడుగులోనూ, నీకన్నా నేను గొప్ప, గెలిచాను చూశావా అన్న భావం కనిపిస్తూనే ఉంది.

బావుండదని శ్రావణ మంగళవారం నోములకు వెళ్ళింది భార్గవి పేరంటానికి.

"ఆ! ఆ ఎదిరింటి భార్గవిని కూడా ఇద్దామని ప్రయత్నించారట మా అల్లుడికి. మన ఎదురుగా బైటపడరు లెండి... వాళ్ళు ఇచ్చే ముష్టి మూడు కాసుల బంగారానికి, మూడువేల కట్నానికి ఇంత రాజాలాంటి సంబంధం తెద్దామనా?.... ఏం చూసి, తళుకు బెళుకులు చూసి చేసుకోవాల్సిందే..." సరోజ తల్లి పేరంటాళ్ళ మధ్య అంటున్న మాటలు విని గిరుక్కున వెనక్కు తిరిగి వచ్చేసింది భార్గవి.

గుండెల్లో దుఃఖం. కళ్ళు ఎర్రబడ్డాయి. డబ్బు, డబ్బు, డబ్బు... ఇది తప్ప మరేం లేదా?...

కచ్చ, కోపం .... ఏం చెయ్యాలో తెలియక తులసిఆకులన్నీ దూసిపోసింది.

"అయ్యో! అదేం పనే?...." తల్లి తిట్లు ప్రారంభించింది. "పిలిచారు కదా అని వెళ్ళామా! మన్ని ఎత్తి పొడిచిందిట ఆవిడ... నాలుగూ పెట్టొచ్చాను చెప్పద్దూ. ఎవరి గొప్ప వాళ్ళది... సరేలే ... డబ్బుంటే కొండమీద కోతి దిగొస్తుందంటారే... అట్లాగే తెచ్చుకున్నాడు నీ అల్లుడు అని దులిపేశాను... మండిపోయిందనుకో..... సరే' ఆ తులసాకు మాల కట్టు, మెళ్ళో అన్నా వేద్దాం... పౌర్ణమి కూడా....." అంటూ లోపలికి వెళ్ళిపోయింది.

మౌనంగా చెప్పిన పని చేసింది.

దేముడి మెళ్ళో మాల వేసింది. ప్రతి ఆకులో ఆమె కన్నీటి బొట్లు ఐక్యమైపోయాయేమో... ఆనాటినుంచీ భార్గవి చదువే ధ్యాసగా పెట్టుకుంది. రెండుమూడుసార్లు అతను సరోజ భర్తగా ఎదురుపడ్డా పలకరించలేదు.

ఉద్యోగస్థురాలైంది..... మళ్ళీ ఎప్పుడూ ఏడవలేదు భార్గవి. ఏడవవలసిన అవసరం తెచ్చుకోలేదు.

కానీ, ఈనాడు... ఈనాడు దుఃఖపడుతోంది 38 ఏళ్ళ భార్గవి.?! కారణం....

❀ ❀ ❀

ట్రాన్స్‌ఫర్ మీద హైదరాబాద్ వచ్చింది భార్గవి. ఆఫీసుకు దగ్గరగా ఇల్లు ఉందని తెలిసి స్నేహితురాలితో చూద్దామని వెళ్ళింది.

"ఈ కొంప మనకేం సరిపోతుందీ?... కాస్త పెద్ద ఇల్లు చూడండీ!... ఆఫీసువాళ్ళిస్తున్నప్పుడు కక్కుర్తి దేనికీ?...." ఎవరో ఇల్లాలు సాగదీస్తూ మాట్లాడుతోంది లోపల. ఎవరో తమలాటివాళ్ళే. "నయం, ఆవిడకు ఇల్లు నచ్చలేదు" అనుకుంటుండగానే బైటకు వచ్చింది ఆవిడ.

గోడకానుకుని నిలబడ్డ భార్గవి నిర్ఘాంతపోయింది. సరోజ! లావుగా, విచిత్రంగా తయారైంది. ముదేసుకుంది. అసలు వయస్సుకన్నా పదేళ్ళు పైబడ్డట్లుంది. అదే అశ్రద్ధ ఒంటిమీద.

ముక్కుమీద జారిన కుంకుమ.

చెదిరిపోయిన కుచ్చెళ్ళు.

నలిగిపోయిన చీర.

మరింత మోటుగా తయారైన చేతులు.

రవ్వల నగలు...

"ఎవరదీ?... నువ్వా భార్గవీ! ఏమండోయ్..... భార్గవి!" ఒక్క అరుపు అరిచింది.

ఇరకాటాన పడ్డది భార్గవీ.

లోపలనించి బైటకు వచ్చాడతను. పొడుగ్గా హుందాగా అలాగే ఉన్నాడు. కొంచెం జుట్టు నెరసింది.

"హల్లో!" అంటూ సూటిగా ఆమె కళ్ళల్లోకి చూశాడు. తల వంచుకుంది భార్గవి.

అతని చూపులు ఈ ఇద్దరు ఆడవాళ్ళను తూచి లెక్క కడుతున్నాయి.

"సరే ... ఇహ పదండి." గబుక్కున వెళ్ళి కారెక్కింది సరోజ. వెనక్కు తిరిగి చూసి "వస్తాను" అని చెప్పి వెళ్ళిపోయాడతను.

"ఎవరే వాళ్ళు, ఇంత అపోజిట్ పెయిర్!" స్నేహితురాలు కుదుపుతూ అడిగింది.

ఏమని చెపుతుంది భార్గవి?

ఆ మర్నాడే ఆ ఇంటికే అడ్వాన్స్ ఇచ్చింది. ఇంట్లో చేరిన రెండో రోజు తెలిసింది, ఎదురింటి బంగాళాలో సరోజ, ఆమె భర్త చేరారని.

పట్టించుకోకూడదనే అనుకుంది భార్గవి. ఒంటరితనం, సరిపోయే డబ్బు ఆమెలోని కళాకారిణిని నిద్ర లేపాయి. ఆ పనికిరాని పాత కొంపను చక్కటి కుటీరంలా తీర్చిదిద్దింది. అక్కడొక మనీప్లాంటు, ఇక్కడొక మల్లె తీగ. బుల్లితోట.

నాలుగు నెలల తరవాత –

ఒక ఆదివారం మధ్యాహ్నం పుస్తకం చదువుకుంటూ కూర్చుంది. పరదాకు కట్టిన గంటలు మృదువుగా మోగుతున్నాయి.

గాలి దుమారంలా వచ్చి పడింది సరోజ.

"అసలు నీ ఉద్దేశం ఏమిటి?" కూర్చుంటూ అంది.

"ఏమిటీ?" అర్థం కాకుండా అడిగింది భార్గవి.

"ఎదురింట్లో చేరి ఈ రంగేళీ రాణీ వేషాలన్నీ ఏమిటీ? నా మొగుడిని నాకు కాకుండా చెయ్యాలనేనా? ఏమిటీ నీ ఉద్దేశం? 'ఇల్లు సర్దడం నేర్చుకోరాదూ ఆవిడను చూసి. మనిషంటే అలా ఉండాలి. అంత వయస్సే కనబడదు. ఎందుకు నీకేం తక్కువైంది అని. ఒంటి మీద శ్రద్ధ ఉండదు. ఛీ! ఆ ఇంటి ముందు మనిల్లు తలుచుకుంటే అశుద్ధంలో అడుగుపెట్టినట్లుంది.' ఇవన్నీ నా మొగుడి మాటలు. విన్నావా? అయినా, గడేకారిలా 38 ఏళ్ళు పైబడ్డా పెళ్ళీ గిళ్ళీ లేకుండా ఇలా అందంగా అలంకరించుకుంటూ వృద్ధ కన్యలా తిరుగుతూ ఎదటి వాళ్ళ కాపరాలు పాడు చెయ్యకపోతే ఎవడో గంతకు తగ్గ బొంతను కట్టుకోవచ్చుగా?" అని కంకరరాళ్ళలాంటి మాటలు కుమ్మరించిపోయింది సరోజ.

ప్రపంచమంతా ఏకమై 'నీకు వయసైపోతోంది' అని జ్ఞాపకం చేసినప్పుడు, ఏడవని భార్గవి, ఎదటి మొగవాళ్ళన్న వెకిలి మాటల్ని లెక్క చేయని భార్గవి, ఇంటా బైటా తన వ్యక్తిత్వంతో నిలబడ్డ భార్గవి, తన లోకాన్ని తాను సృష్టించుకుని అందులో ఆనందపడే భార్గవి మొదటిసారిగా చాలా రోజుల తరవాత "వృద్ధకన్యవు" అంటూ సరోజ తిట్టిన తిట్లకు వెక్కి వెక్కి ఏడిచింది.

కొమ్మన ఊగే రోజాపూవు, ఆకుచాటు మందారపూవు, ముంగిట్లో ముగ్గూ ఎదురింటి భవనపు యజమానిని ఒక్కటే ప్రశ్నించాయి మౌనంగా:

"అంత తులసిమొక్కమీద మోజున్నవాడివి గంజాయికేమని అమ్ముడుపోయావు మేనేజరూ?" అని.

(వనిత మాసపత్రిక – నవంబరు, 1982)